

nichž je podle §u 432 tr. zák. přiřaděného bezprostředně k §u 431 tr. zák. trestati řadu jednání neb opomenutí přes to, že se při nich vznik konkrétního nebezpečí, zejména nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost určitých lidí zřejmě nepředpokládá (otevření dráhy před obdrženým povolením nebo před splněním k tomu předepsaných podmínek, zanedbané postavení neb udržování ohrad, předepsaných k zamezení škod, uzávěr, tabul se zákazy a jiných ochranných prostředků a výstražných znamení a j.). S hlediska zde právě rozvinutého právního názoru stačí tudíž k podřadění stěžovatelova činu skutkové podstatě přestupku dle §u 431 tr. zák. po stránce objektivní již rozsudkové zjištění, že stěžovatel střelil v obci a to v blízkosti domu, přímo ve vesnici, a že zjištění toho čerpaný závěr, dle něhož mohl někdo velice snadno býti poraněn. Tento právní názor vysloven rovněž v rozhodnutí nejvyššího soudu z 9. června 1921, Kr II 301/20, uveřejněném v úřední sbírce pod čís. 475.

Ve směru subjektivním vyhledává se ke skutkové podstatě přestupku dle §u 431 tr. zák., by pachatel mohl nebezpečnou povahu svého jednání nahlédnouti. Touto subjektivní stránkou uvedeného trestného činu se však rozsudek vůbec nezabýval, žádného zjištění v tomto směru neučinil a jest proto zmateční stížnost, pokud proti rozsudkovému výroku ve směru subjektivním uplatňuje číselně zmatek dle čís. 5, ve skutečnosti však dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., odůvodněna.

Ohledně výroku o ztrátě práva volebního, jenž se jakožto výrok související s výrokem o trestu rovněž zrušuje, se podotýká toto: Trestné činy, z nichž jest obžalovaný viněn, byly spáchány dne 6. prosince 1919 a přichází tudíž při posuzování otázky ztráty práva volebního v úvahu ustanovení čís. 4 §u 3, zákona ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. z. a n., a nikoli zák. ze dne 18. března 1920 čís. 163 sb. z. a n., jak mylně má za to první soud. Tu pak dlužno uvážiti, že přestupky dle §§ 312, 431 a 468 tr. zák. nejsou takovými činy trestnými, pro něž by v případě odsouzení byla podle ustanovení v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. z. a n. nabyt účinnosti, — dle §u 76 dnem vyhlášky, t. j. dnem 18. února 1919 — nastala ztráta práva volebního do obcí, a nebyla ztráta práva toho ani pozdějšími zákony na uvedené činy trestné rozšířena. (Viz výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 30. května 1919 čís. 10732, uveřejněný pod čís. 16 Věstníku min. spravedlnosti.) Přes to, že nalézací soud zabýval se vhodně řešením otázky, zda činy obžalovaného byly spáchány z pohnutky nízké a nečestné, což jest podle §u 2 (1) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. důležitó pro posouzení přípustnosti podmíněného odsouzení při případném budoucím odsouzení obžalovaného, nelze přece z pohnutky nízké a nečestné ničeho vyvozovati v tomto případě pro ztrátu práva volebního, jelikož při odsouzení pro přestupky dle §§ 312, 431 a 468 tr. zák. nemůže podle platného práva vůbec nastati ztráta práva volebního.

#### Čís. 1292.

**Ideální souběh zločinu veřejného násilí dle §u 81 tr. zák. se zločinem vraždy.**

(Rozh. ze dne 8. října 1923, Kr II 415/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Olomouci ze dne 7. července 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané vraždy prosté dle §§ 8, 134 tr. zák., zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák., zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II. a), c), 176 II. a) tr. zák., přestupkem tuláctví dle §u 1 zákona ze dne 24. května 1885 č. 89 ř. zák., přestupkem dle §u 36 nař. ze dne 24. října 1852 č. 223 ř. zák. a přestupkem dle §u 312 tr. zák.

### D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti č. 9 §u 344 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že odpověď porotců k I. a III. hlavní otázce je nejasná a si odporuje. Námitka je neodůvodněna. Porotci zodpověděli I. hlavní otázku: »Jest obžalovaný vinen, že v noci na 31. prosince 1922 v H. v úmyslu, by civilního strážníka Františka N-a usmrtil, proti němu 5 ran z browningu vystřelil, tedy čin ku skutečnému vykonání vedoucí předsevzal, zločin však jen náhodou dokonán nebyl?«, 9 hlasy ano, 3 hlasy ne. III. hlavní otázku: »Jest obžalovaný vinen, že v noci na den 31. prosince 1922 v H. civilnímu strážníku Františku N-ovi, tedy osobě v §u 68 tr. zák. jmenované, ve výkonu služby v tom úmyslu, by výkon ten, totiž zatčení obžalovaného, byl zmařen, skutečným násilným vztažením ruky se zbraní se zprotivil?«, 12 hlasy ano. Zmateční stížnost míní, že oba trestné činy i otázky, k nim se vztahující, sobě navzájem konkurují a že čin stěžovateli za vinu kladený, při němž prý stěžovatel nemohl míti dvojí zlý úmysl, nýbrž pouze zlý úmysl jediný, může býti pouze jedním činem trestným, nikoli dvěma činy trestnými. Dle názoru zmateční stížnosti měli porotci, dospěli-li k přesvědčení, že stěžovatel střílel na Františka N. v úmyslu, by ho usmrtil, zodpověděti III. hlavní otázku záporně, a naopak, přisvědčili-li k III. hlavní otázce, odpověděti záporně k I. hlavní otázce. Toto právní hledisko zmateční stížnosti je zřejmě mylné. Obě hlavní otázky, proti nimž směřuje námitka, dány byly porotcům v souhlasu s obžalovacím spisem, vzneseným na stěžovatele v dotyčném směru jednak pro zločin nedokonané vraždy dle §§ 8, 134, tr. zák., jednak pro zločin veřejného násilí ve smyslu §u 81 tr. zák. Tento postup porotního soudu vyhovuje předpisu §u 318 tr. ř. a dle protokolu o hlavním přelíčení neučinil ani obžalovaný ani jeho obhájce návrhu na změnu otázek ve smyslu §u 316 tr. ř. Oba trestné činy, jichž skutkové podstaty došly výrazu jak v obžalovacím spise tak v obou hlavních otázkách, založeny byly arcí jedním a týmž skutkem stěžovatelovým. Obžalovací spis i otázky jsou zřejmě na stanovisku, že se obžalovaný civilnímu strážníku Františku N-ovi ve výkonu služby v úmyslu, by výkon ten, totiž jeho zatčení, byl zmařen, zprotivil skutečným násilným vztažením ruky, které spočívalo v tom, že proti jmenovanému strážníku vystřelil z browningu 8 (5) ran v d a l š í m úmyslu, by ho usmrtil. Toto stanovisko dlužno plně schváliti. Skutkem, z něhož byl obžalovaný obviněn, byly porušeny dva zcela různé právní statky, jednak osobní tělesná integrita Františka N-a, jednak veřejný zájem, vyžadující, by oso-

bám, konajícím úřad, službu nebo vrchnostenský příkaz, dostávalo se proti útokům na ně podnikaným zvýšené ochrany; skutek obžalovaného zahrnuje v sobě veškeré zákonné znaky samostatných, na sobě vzájemně naprosto nezávislých skutkových podstat obou trestných činů, pro něž na obžalovaného vznesena byla obžaloba a na něž znějí obě hlavní otázky, a to jak po stránce objektivní, tak zejména i ve směru subjektivním. Neprávem dovozuje tudíž zmateční stížnost, že stěžovatel mohl mít pouze jediný, nikoli dvojí zlý úmysl. Je pak na bíledni, že by pouhým stíháním a odsouzením obžalovaného pro zločin nedokonané vraždy nebyly došly výrazu ony složky jeho skutku, které současně zakládají skutkovou podstatu zločinu dle Šu 81 tr. zák., a že by stejně nebyla jeho stíháním a odsouzením jen pro zločin posléz uvedený vyčerpána ona stránka jeho skutku, která jej zároveň kvalifikuje jako zločin nedokonané vraždy. Jde tu o přímo typický případ ideálního souběhu dvou činů trestných. Ony dvě hlavní otázky se s hlediska těchto úvah nikterak nevyklučovaly, nýbrž byly naopak, vzájemně se doplňující, dle zákona vedle sebe úplně na místě, a byly též porotcům právem dány. Proto odpovídá zajisté i kladná odpověď porotců k oběma otázkám plně zákonu a o její nejasnosti nebo vnitřním rozporu nemůže býti řeči.

### Čís. 1293.

**Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).**

**Zapírání obžalovaného a nedostatek projevu lítosti nad činem nevyklučuje, by mu nebyl poskytnut podmíněný odklad výkonu trestu.**

(Rozh. ze dne 9. října 1923, Kr I 597/23.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Táboře ze dne 7. července 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí, naznačeným v Šu 93 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z rozsudkového výroku, jímž mu byl odepřen podmíněný odklad výkonu trestu a změnil napadený výrok v ten smysl, že povolil obžalovanému na zkušební dobu tří let podmíněný odklad výkonu trestu. V tomto směru uvedl v

### d ů v o d e h:

Odvolání obžalovaného bylo vyhověti, kdyžť rozsudek vyslovuje, že zachovalý dotud obžalovaný dopustil se činu jen následkem prudkého hnutí mysli, čímž vyjádřeno, že čin nevyplýval z povahové sklonosti k jednání trestnému ani z uváženého rozhodnutí se pachatelova pro porušení statků, trestními zákazy chráněných. Soud nalézací nicméně neměl na to, že by se obžalovaný bez výkonu trestu polepšil, pokud se týče neshledal podmínek pro podmíněný odklad výkonu trestu, ježto žalovaný čin popíral a nijak neprojevil, že činu lituje. Okolnosti